

Sprawa C-409/22**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie § 98 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem****Data wpływu:**

21 czerwca 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Apelativen sad Sofia (sąd apelacyjny w Sofii, Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

9 czerwca 2022 r.

Powód w postępowaniu w pierwszej instancji:

UA

Pozwany w postępowaniu w pierwszej instancji:

EUROBANK BULGARIA AD

Przedmiot postępowania głównego

Środek odwoławczy, wniesiony do sądu apelacyjnego od wyroku sądu pierwszej instancji uwzględniającego powództwo wobec banku o zapłatę (1) 982 000 EUR stanowiącej sumę kwot z nieautoryzowanych transakcji płatniczych na rachunku bankowym, (2) 1182,40 EUR tytułem odszkodowania za szkodę majątkową powstałą w wyniku zawinionego niewykonania zobowiązania umownego oraz (3) 74 521 EUR tytułem ustawowych odsetek za opóźnienie

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wniosek na podstawie art. 267 TFUE o dokonanie wykładni art. 4 pkt 19 w związku z art. 59 ust. 1 i art. 4 pkt 23 dyrektywy 2007/64/WE

Pytania prejudycjalne

1. Czy pełnomocnictwo, na mocy którego pełnomocnik w drodze zlecenia płatniczego dokonuje dyspozycji środkami w imieniu płatnika, stanowi instrument płatniczy w rozumieniu art. 4 pkt 23 [dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE]?
2. Czy apostille umieszczona przez właściwy zagraniczny organ zgodnie z Konwencją haską z 1961 r. znoszącą wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych stanowi część procedury autoryzacji zarówno instrumentu płatniczego, jak i transakcji płatniczej w rozumieniu art. 4 pkt 19 w związku z art. 59 [ust.] 1 wskazanej dyrektywy?
3. Czy, jeżeli instrument płatniczy (również ten, który uprawnia osobę trzecią do dokonywania dyspozycji w imieniu płatnika) jest prawidłowy pod względem formalnym (zewnętrznym), sąd krajowy może przyjąć, że transakcja płatnicza jest autoryzowana, to znaczy, że płatnik wyraził zgodę na jej wykonanie?

Przepisy prawa międzynarodowego

Konwencja znosząca wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych (podpisana w Hadze dnia 5 października 1961 r.) - art. 2.

Przepisy i orzecznictwo unijne

Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/W (zwana dalej „dyrektywą”) – motywy 1 i 60, art. 4 pkt 19 i pkt 23, art. 54, 59, 86.

Wyrok Trybunału z dnia 2 września 2021 r., CRCAM, C-337/20, EU:C:2021:671.

Przepisy prawa krajowego

Grazhdanski protsesualen kodeks (kodeks postępowania cywilnego) – art. 591 ust. 1, art. 596

Zakon za zadalzeniata i dogovorite (ustawa o zobowiązaniach i umowach, zwana dalej „ZZD”) – art. 75, art. 79 ust. 1, art. 82 i art. 86

„Artykuł 75. [...]

(2) Dłużnik zostaje zwolniony, jeżeli w dobrej wierze wykonał zobowiązanie wobec osoby, która na podstawie jednoznacznych okoliczności wydaje się uprawniona do przyjęcia świadczenia. [...]"

Zakon za platezhnite usluzhi i platezhnite sistemi (ustawa o usługach płatniczych i systemach płatniczych) z 2009 r. (uchylona z dniem 6 marca 2018 r., mająca jednak zastosowanie w niniejszej sprawie) – art. 51 ust. 1 i ust. 2, art. 56 ust. 1 i 2, art. 57 i 58

„Artykuł 57. (1) W przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych niezwłocznie zwraca płatnikowi kwotę nieautoryzowanej transakcji płatniczej oraz, w razie konieczności, przywraca rachunek płatniczy płatnika do stanu, w jakim znajdował się on przed wykonaniem nieautoryzowanej transakcji płatniczej”.

Targovski zakon (kodeks handlowy) – art. 422 ust. 3

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania

- 1 W dniu 22 listopada 2017 r. UA (powód w postępowaniu w pierwszej instancji, zwany dalej „powodem”) jako deponent (składający zlecenie) oraz Eurobank EFG Bulgaria AD (pozwany w postępowaniu w instancji, zwany dalej „bankiem”) jako depozytariusz (przyjmujący zlecenie) zawarli w Sofii umowę rachunku bieżącego. Na mocy tej umowy bank zobowiązał się do otwarcia i prowadzenia rachunku bieżącego na czas nieokreślony w euro w imieniu powoda w celu świadczenia na jego rzecz usług płatniczych.
- 2 W związku ze swoimi projektami inwestycyjnymi powód przelał na rachunek łącznie 999 860 EUR.
- 3 W dniu 6 lutego 2018 r. powód udał się do banku, aby dokonać transakcji bankowej ze środków na swoim rachunku, ale pracownik banku poinformował go, że saldo na jego rachunku wynosi tylko 16 000 EUR.
- 4 Powód twierdzi, że był tym zdziwiony. Po tym jak zażądał wyjaśnień, pracownik przedstawił mu wyciąg z rachunku bankowego obejmujący operacje na rachunku za okres od otwarcia rachunku w dniu 22 listopada 2017 r. do dnia 6 lutego 2018 r.
- 5 Na podstawie wyciągu bankowego powód stwierdził, że nieznaną mu osobą o nazwisku MK, bez ważnego upoważnienia ze strony posiadacza rachunku, gdyż nie udzielił on tej osobie jakiegokolwiek pełnomocnictwa, dokonała dyspozycji środkami na rachunku poprzez sześć indywidualnych zleceń przelewu o łącznej wartości 982 000 EUR.
- 6 Pracownik banku wyjaśnił powodowi, że te jednostronne transakcje zostały dokonane przez MK, który przedstawił się w banku jako pełnomocnik powoda

i przedłożył pełnomocnictwo z dnia 1 grudnia 2017 r. uwierzytelnione przez włoskiego notariusza (zwanego dalej „notariuszem”).

- 7 Powód utrzymuje, że przedstawione mu „pełnomocnictwo” nie zawiera żadnego podpisu mocodawcy, dlatego też (1) w dniu 6 marca 2018 r. zgłosił bankowi dokonanie bezprawnych dyspozycji jego środkami i zażądał zwrotu kwoty tych transakcji, (2) w dniu 8 marca 2018 r. przesłał kopię zgłoszenia do banku centralnego Republiki Bułgarii oraz (3) zwrócił się z pisemnym zapytaniem do notariusza.
- 8 Notariusz odpowiedział mu, że nie sporządził ani nie dokonał uwierzytelnienia pełnomocnictwa, na mocy którego powód upoważnił MK, że pełnomocnictwo jest z pewnością „falsyfikatem”, i że poinformował o tym bank w związku z jego zapytaniem z dnia 20 lutego 2018 r.
- 9 W dniu 4 lutego 2019 r. powód wniósł przeciwko bankowi powództwo do Sofijski gradski sad (sądu miejskiego w Sofii), który uwzględnił je wyrokiem z dnia 13 maja 2021 r. i nakazał bankowi zapłacić powodowi 982 000 EUR z tytułu nieautoryzowanych transakcji płatniczych i 1182,40 EUR tytułem odszkodowania za szkodę majątkową oraz 74 521 EUR tytułem odsetek.
- 10 Jednym z elementów uzasadnienia orzeczenia Sofijski gradski sad (sądu miejskiego w Sofii) jest fakt, że w świetle istniejących przepisów szczególnych dotyczących odpowiedzialności banku w przypadku nieautoryzowanych transakcji płatniczych nie ma zastosowania ogólna regulacja art. 75 ust. 2 ZZD, wobec czego dla odpowiedzialności banku jest bez znaczenia, czy dokonał on płatności (wykonał zlecenie) na podstawie jednoznacznych okoliczności potwierdzających uprawnienie składającego zlecenie. Odpowiedzialność za sporne nieautoryzowane transakcje płatnicze ponosi co do zasady bank (art. 57 uchylonej ustawy o usługach płatniczych i systemach płatniczych z 2009 r.), chyba że ich wykonanie wynika z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa posiadacza rachunku; w takim przypadku kwota transakcji płatniczej, niezależnie od jej wysokości, nie zostaje mu zwrócona. Zdaniem tego sądu bank nie przedstawił ani nie udowodnił takiego zachowania powoda będącego przyczyną przedmiotowych transakcji.
- 11 Bank zaskarżył wyrok Sofijski gradski sad (sądu miejskiego w Sofii) przed sądem odsyłającym.

Zasadnicze argumenty stron postępowania głównego

- 12 Powód twierdzi, że umożliwiając osobie bez umocowania do reprezentacji dysponowanie środkami na rachunku bankowym, pracownicy banku działali bez zachowania ostrożności i z rażącym niedbalstwem. Bankowi przedłożono pełnomocnictwo, które nie było prawidłowe pod względem formy i nie powinno być zostać zaakceptowane jako prawidłowe umocowanie, ponieważ brak było

istotnego wymogu, a mianowicie „podpisu” „mocodawcy”, w związku z czym bank powinien był odmówić wykonania sześciu spornych transakcji bankowych.

- 13 Bank przyznaje, że powód odwiedził jego placówkę w dniu 22 listopada 2017 r. W trakcie rozmowy pracownik banku zrozumiał, że powód zamierza posługiwać się pełnomocnikiem przy dysponowaniu otwieranym rachunkiem bieżącym. W odniesieniu do spodziewanych na rachunku transakcji międzynarodowych oraz w celu umożliwienia powodowi zdalnego dostępu i kontroli operacji na rachunku, zaoferowano mu bankowość internetową, powiadomienia SMS i kartę bankową, ale odrzucił on te wszystkie trzy usługi.
- 14 Bank nie kwestionuje twierdzeń dotyczących operacji bankowych dokonanych na rachunku powoda i podnosi, że pełnomocnik powoda, MK, po raz pierwszy odwiedził jego placówkę w dniu 15 grudnia 2017 r. MK wręczył pracownikowi banku oryginał odpisu pełnomocnictwa z dnia 1 grudnia 2017 r. uwierzytelnionego przez włoskiego notariusza w dniu 5 grudnia 2017 r. Autentyczność odpisu została poświadczona poprzez apostille, a wszystkie dokumenty zostały przetłumaczone z języka włoskiego na język bułgarski przez tłumacza przysięgłego. Pełnomocnictwo jest konkretne (jednoznaczne) i upoważnia pełnomocnika do dysponowania środkami na rachunku powoda w banku.
- 15 Bank twierdzi, że MK przedstawiał oryginał odpisu pełnomocnictwa właściwemu pracownikowi banku przy każdym zleceniu przelewu.
- 16 Bank kwestionuje twierdzenie powoda, że był on zaskoczony, gdy w dniu 6 lutego 2018 r. został poinformowany o spornych przekazach pieniężnych dokonanych przez pełnomocnika. Przeciwnie, po tym, jak przedstawiono mu wyciąg z jego rachunku bankowego, zapytany przez pracownika banku, przez kogo zostały złożone zlecenia przelewów z jego rachunku, odpowiedział, że zostały one dokonane przez jego pełnomocnika MK. Powód spokojnie przyjął udostępnione mu informacje i spokojnie przejrzał kopię oryginału uwierzytelnionego notarialnie odpisu pełnomocnictwa, którym legitymował się MK.
- 17 Nieco później tego samego dnia powód wrócił do placówki banku, ale nadal nie poinformował pracowników banku o nieprawidłowościach w transakcjach płatniczych zleconych przez MK, lecz jedynie chciał odwołać pełnomocnictwo i w tym celu własnoręcznie sporządził wniosek.
- 18 Dopiero w dniu 20 lutego 2018 r. powód ustnie poinformował pracownika banku o problemie z przelewem środków z jego rachunku bieżącego, a w dniu 6 marca 2018 r. złożył w banku pisemne zgłoszenie.
- 19 Bank przyznaje, że w dniu 20 lutego 2018 r. zwrócił się do notariusza włoskiego z pytaniem, czy pełnomocnictwo z dnia 1 grudnia 2017 r. zostało prawidłowo złożone i wpisane do jego repertorium i czy uwierzytelniona notarialnie kopia pełnomocnictwa ma taki sam skutek prawny jak samo pełnomocnictwo oraz czy sporządzanie takich odpisów jest zgodne z ogólną praktyką, przy czym przesłał

mu zeskanowaną kopię odpisu. Notariusz odpowiedział jedynie: „Załączony dokument jest FALSYFIKATEM. Niech Państwo z niego nie korzystają”.

- 20 W dniu 27 lutego 2018 r. bank skierował pisemne zapytanie do zastępcy prokuratora Republiki Włoskiej, który poświadczył swoim podpisem w drodze apostille sporny uwierzytelniony notarialnie odpis pełnomocnictwa. Prokuratura w Monzie potwierdziła, że odpowiednia apostille została wydana w dniu 12 grudnia 2017 r., to znaczy oficjalnie potwierdziła, że „apostille na odpisie pełnomocnictwa jest ważna”.
- 21 Bank dochodzi do następującej konkluzji, że: (1) przedłożony dokument jest odpisem pełnomocnictwa, a nie samym pełnomocnictwem, dlatego też nie zawiera podpisu mocodawcy; (2) poprzez apostille właściwy organ włoski poświadczył autentyczność podpisów i pieczęci na dokumentach, przy czym poświadczone zostało notarialne uwierzytelnienie odpisu pełnomocnictwa, a więc autentyczność dokumentu, w związku z czym odpis pełnomocnictwa może być wykorzystywany w Bułgarii; (3) sześć spornych transakcji płatniczych zostało wykonanych na rzecz tak zwanego „domniemanego wierzyciela”, oraz zgodnie z postanowieniem ogólnych warunków umowy w związku z art. 75 ust. 2 ZZD „bank [nie ponosi odpowiedzialności] za kwoty wypłacone i dyspozycje dokonane na podstawie pełnomocnictwa, jeżeli nie został poinformowany na piśmie o odwołaniu pełnomocnictwa i jeżeli przed otrzymaniem zawiadomienia dokonał w dobrej wierze wypłaty kwoty osobie, która na podstawie jednoznacznych okoliczności wydawała się uprawniona do otrzymania tej kwoty”.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 22 Sąd odsyłający uważa, że dyrektywa ma zastosowanie w sporze w postępowaniu głównym. Jej celem normatywnym jest stworzenie wewnętrznego rynku usług płatniczych. Zgodnie z motywem 1 i motywem 60 dyrektywy do likwidacji granic wewnętrznych we Wspólnocie, przy jednoczesnym wspieraniu swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału, konieczna jest harmonizacja funkcjonowania tego rynku.
- 23 Zgodnie z uwagami dotyczącymi prawidłowego stosowania prawa Unii, zawartymi w pkt 31 wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 2 września 2021 r. w sprawie C-337/20, które są wiążące dla sądów krajowych, „do celów dokonywania wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, ale także kontekst, w jaki się on wpisuje, oraz cele regulacji, której część stanowi. Geneza przepisu prawa Unii również może dostarczyć informacji istotnych dla jego wykładni”.
- 24 Sąd odsyłający zauważa, że w pkt 41 tego wyroku wyjaśniono, że zgodnie z art. art. 86 dyrektywy 2007/64, zatytułowanym „Pełna harmonizacja” „[b]ez uszczerbku dla [wskazanych w tym przepisie przepisów dyrektywy] państwa członkowskie nie utrzymują ani nie przyjmują, w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, przepisów innych niż te

ustanowione w niniejszej dyrektywie”. W tym samym punkcie stwierdzono, że „[żaden z artykułów 58, 59 i 60 tej dyrektywy nie znajduje się wśród przepisów, w odniesieniu do których art. 86 przyznaje państwom członkowskim swobodne uznanie do celów ich wykonania”.

- 25 Punkt 45 wyroku stanowi, że „z ustanowionym w dyrektywie [...] zharmonizowanym systemem odpowiedzialności dotyczącym nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji nie może konkurować alternatywny system odpowiedzialności prawa krajowego oparty na tych samych okolicznościach faktycznych i podstawach, chyba że nie będzie to ze szkodą dla w ten sposób zharmonizowanego systemu i nie naruszy celów i skuteczności (effet utile) dyrektywy”.
- 26 Zgodnie z pkt 67 przywołanego wyroku „o ile przewiduje to właściwe prawo krajowe, dostawca usług płatniczych może ponosić konsekwencje niedbalstwa w wykonywaniu transakcji płatniczej, w szczególności gdy nie sprawdził, czy dana transakcja na pewno została autoryzowana przez użytkownika usług płatniczych, w zakresie, w jakim takie niedbalstwo wyrządziło szkodę osobie trzeciej [...]”.
- 27 W art. 75 ust. 2 ZZD jest uregulowana instytucja prawna świadczenia wobec domniemanego wierzyciela, zgodnie z którą dłużnik zostaje zwolniony, jeżeli wykonał w dobrej wierze zobowiązanie wobec osoby, która na podstawie jednoznacznych okoliczności wydaje się uprawniona do przyjęcia świadczenia.
- 28 Gdyby sąd krajowy dokonał wykładni czysto gramatycznej zgodnie z brzmieniem, a nie wykładni teleologicznej, logicznej i systemowej przewidzianych w dyrektywie podstaw zwolnienia dostawcy usług płatniczych z odpowiedzialności w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej, to znaczy takiej, że płatnik musiał wyrządzić szkodę powstałą w związku z nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi działając z zamiarem oszustwa lub poprzez naruszenie jednego lub kilku swoich obowiązków z art. 56 umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa – doszłoby do sytuacji, w których dostawca usług płatniczych, mimo że działał w dobrej wierze (z zachowaniem staranności rzetelnego kupca), ponosi pełną odpowiedzialność za wykonaną nieautoryzowaną transakcję płatniczą.
- 29 W takim przypadku, aby zostać zwolnionym z odpowiedzialności, dostawca usług płatniczych musi udowodnić kwalifikowaną formę winy płatnika, który musiał działać umyślnie (w tym z zamiarem oszustwa) lub z rażącym niedbalstwem.
- 30 W orzecznictwie znane są jednak przypadki, w których dostawca usług płatniczych wprawdzie działał w dobrej wierze (z poszanowaniem większego obowiązku staranności rzetelnego przedsiębiorcy, dla którego spełnienia stworzył wszelkie warunki naukowe, techniczne, rynkowe i zgodne z dobrymi praktykami handlowymi w celu uniknięcia szkody), jednak płatnik poniósł szkodę, mimo że

nie działał z kwalifikowaną formą winy (umyślnie, z rażącym niedbalstwem lub z zamiarem oszustwa).

- 31 Właśnie w takich przypadkach dostawca usług płatniczych ponosiłby odpowiedzialność za nieautoryzowaną transakcję płatniczą, gdyby nie udało mu się udowodnić zawinonego, bezprawnego działania płatnika.
- 32 W konsekwencji dostawca usług płatniczych byłby narażony na ryzyko poniesienia znacznych strat finansowych, mimo że działał w dobrej wierze, a więc podjął wszelkie niezbędne środki, które są zgodne z wymogami prawnymi i dobrą praktyką handlową.
- 33 W tych okolicznościach dostawcy usług płatniczych działający w dobrej wierze byłiby niezwykle ostrożni w swojej działalności gospodarczej przy wykonywaniu usług płatniczych nawet w najzwyczajniejszych sytuacjach. Prowadziłoby to do opóźnienia w procesie płatności lub odmowy wykonania poleceń zapłaty lub zleceń płatniczych w przypadku formalnie (zewnątrznie) prawidłowych instrumentów płatniczych, co byłoby sprzeczne z celem dyrektywy, jakim jest promowanie swobodnego przepływu usług i kapitału.
- 34 W odniesieniu do wymogów art. 86 dyrektywy sądowi odsyłającemu nasuwa się pytanie, czy można stosować prawo krajowe, a konkretnie przepis art. 75 ust. 2 ZZD, jeżeli dostawca usług płatniczych działał w dobrej wierze, a przedłożony mu instrument płatniczy jest formalnie (zewnątrznie) prawidłowy.
- 35 Wniosek sądu odsyłającego o udzielenie międzynarodowej pomocy prawnej wykazał, że zgodnie z prawem włoskim notariusze mogą uwierzytelniać odpisy pełnomocnictw, przy czym odpisy muszą być uwierzytelnione przez notariusza przez podpis, pieczęć oraz oświadczenie, w tym urzędowe oświadczenie o uwierzytelnieniu (które ma materialną moc dowodową dla sądów), że odpisy odpowiadają treści oryginału („są zgodne z oryginałem”). Prawo bułgarskie również przewiduje tego rodzaju uwierzytelnienie notarialne.
- 36 Bank podnosi, że dokument przedłożony w postępowaniu głównym (pełnomocnictwo) jest odpisem oryginału pełnomocnictwa, z notarialnym uwierzytelnieniem podpisu mocodawcy, powoda, które zostało dokonane przez właściwego notariusza włoskiego, przy czym fakt, iż odpis jest zgodny z oryginałem, został poświadczony przez tego notariusza.
- 37 Autentyczność tego uwierzytelnionego notarialnie odpisu oryginału pełnomocnictwa została poświadczona przez właściwy organ Republiki Włoskiej, a mianowicie przez zastępcę prokuratora, poprzez zamieszczenie apostille zgodnie z postanowieniami konwencji haskiej z 1961 r. znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych.
- 38 Zgodnie z art. 2 zdanie drugie tej konwencji poświadczenie autentyczności dokumentu poprzez apostille obejmuje autentyczność podpisu oraz charakter, w jakim działała osoba podpisująca dokument.

- 39 Właśnie posługując się tym dokumentem (oryginałem uwierzytelnionego notarialnie odpisu pełnomocnictwa z apostille) osoba, która przedstawiała się jako pełnomocnik powoda, dokonywała dyspozycji w imieniu posiadacza rachunku na rzecz osób trzecich.
- 40 Ponieważ pełnomocnictwo to uprawnia pełnomocnika do działania w imieniu płatnika, dokument ten mógłby zostać zakwalifikowany jako „instrument płatniczy” w rozumieniu art. 4 pkt 23 dyrektywy, gdyż zalicza się do procedury, z której korzysta użytkownik usług płatniczych w celu zainicjowania zlecenia płatniczego.
- 41 W myśl art. 54 ust. 1 dyrektywy transakcja płatnicza musi zostać dokonana na podstawie zgody płatnika, aby była ona autoryzowana, przy czym zgoda ta wymaga dowodu autorstwa oświadczenia woli zawartego w zleceniu płatniczym (tzw. formalna moc dowodowa dokumentu). Wiąże się to z ze stwierdzeniem autoryzacji transakcji płatniczej (procedurą, przy pomocy której dostawca usług płatniczych może zweryfikować korzystanie z określonego instrumentu płatniczego, w tym jego spersonalizowanych zabezpieczeń). Zgodnie z art. 59 dyrektywy procesowy obowiązek udowodnienia (ciężar dowodu), że transakcja płatnicza została autoryzowana, spoczywa na dostawcy usług płatniczych.
- 42 W tym kontekście, jeżeli dostawca usług płatniczych potwierdził instrument płatniczy (prawidłowość spornego pełnomocnictwa, na podstawie którego zostały złożone dyspozycje środkami na rachunku powoda), zgoda płatnika (w imieniu którego pełnomocnik składa dyspozycje, które wywołują skutek bezpośrednio w sferze prawnej posiadacza rachunku bieżącego) byłaby udowodniona, a wykonane transakcje płatnicze byłyby autoryzowane w rozumieniu art. 54 dyrektywy.